

Sygn. akt III PK 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa H.P.

przeciwko K. w K.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Z.

z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 września 2015 r., sygn. akt IV Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. – w sprawie z powództwa H.P. przeciwko K. w K. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z 3 czerwca 2015 r., sygn. akt IV P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W ocenie autora skargi

w sprawie występują istotne zagadnienie prawne: „czy to pozwany pracodawca czy powód pracownik powinien dowieść że pozwany nie uchybił miesięcznemu terminowi do złożenia wypowiedzenia z art. 52 § 2 kp. Jest to zagadnienie niezmiernie istotne - wszakże to pracodawca może dysponować np. zwrotnym potwierdzeniem odbioru przesyłki zawierającej wypowiedzenie; w doktrynie zarysowany jest pogląd iż nie można wymagać ażeby to pracownik musiał sprostować obowiązkowi udowodnienia okoliczności negatywnej; jedyną metodą w tej sytuacji zatem, jest uznanie, iż to pozwany pracodawca (skoro twierdzi, iż zachowany został miesięczny termin z art. 52 § 2 kp) dowiódł swych racji; a tymczasem SR i SO w Zamościu postanowiły odmiennie”; „czy jest niesprzeczne z zasadami współżycia społecznego usiłowanie nadesłania przebywającemu w szpitalu pracownikowi „rozwiązania umowy” w sytuacji gdy pracodawca wie o tejże hospitalizacji, oraz o ograniczenia w percepcji u pracownika, czy też stanowi to nadużycie prawa w rozumieniu art. 8. K.p., stąd też nie powinno być uważane za wykonywanie prawa - i stanowi bezprawne rozwiązanie stosunku pracy”.

Wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzeczeniach: a) art. 6 k.c. w związku z art. 52 § 2 k.p. – w zakresie określenia: „czy to na pracodawcy czy na pracowniku ciąży obowiązek dowiedzenia nieprzekroczenia miesięcznego terminu wskazanego w art. 52 kp. (skoro pracodawca twierdzi, iż zachowany został miesięczny termin z art. 52 § 2 kp, zaś pracownik stwierdza przeciwnie); b) art. 8 k.p. przez wskazanie: „czy kierowanie przesyłek zwalnianym pracownikom np. do szpitala w którym pracownik jest hospitalizowany) stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 8. K.p., a w związku z tym czy może być uważane za wykonywanie prawa - czy też stanowi działanie pracodawcy”.

Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi błędne uznanie za słuszne stanowisko pozwanego o uznaniu dokonania przezeń wypowiedzenia za niespóźnione; niewątpliwie błędne było na kanwie tegoż stwierdzenie nienaruszenia przepisów o wypowiedaniu stosunku pracy. W sprawie niesłusznie Sąd zaniechał zważenia na fakt, iż to pozwany pracodawca winien był dowieść iż dopełnił on obowiązkowi przestrzegania miesięcznego terminu z art. 52 kp. Niewątpliwie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona skoro pozwana w

terminie miesięcznym nie zareagowała na rzekome przewinienie powoda, jednocześnie błędne było przyjęcie, iż powód podjął pracę w dniu zdarzenia; równie błędne było przyjęcie, iż powód dopuścił się przebywania pod wpływem alkoholu - gdy tymczasem powód nie przebywał pod wpływem alkoholu w dn. wskazywanym przez pozwaną; Skarga jest oczywiście uzasadniona także mając na względzie błędne przyjęcie przez SO i SR, iżby wskazana przez powoda przyczyna rozwiązania stosunku pracy była rzeczywista, skoro w istocie realną przyczyną jest (stanowiące dyskryminację powoda) zachowanie pozwanej zmierzające do ukarania powoda za jego działalność związkową i trwanie w zw. z tym w konflikcie z zarządem pozwanej wreszcie oczywista zasadność skargi wynika z tego iż błędne było przyjęcie, iż prezes zarządu pozwanej nie wiedział o tym, iż powód pozostaje pod ochroną prawną przed rozwiązaniem z nim stosunku pracy jako związkowiec określonej kategorii”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna wniosła o: 1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2. oddalenie skargi kasacyjnej – w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania; 3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), „potrzeba wykładni przepisów prawnych (budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzeczeniach)” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawione w uzasadnieniu wniosku kwestie ogranicza tylko do ogólnikowych pytań sprowadzających się w istocie do pytań o prawidłowość stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii. Poza zacytowanymi wyżej retorycznymi pytaniami brakuje w uzasadnieniu wniosku odpowiedniej juretrycznej argumentacji – uwzględniającej stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Z. w zakresie analizy interpretacyjnej przepisów prawa przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – argumentacji, którą wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występują istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które

prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Chociaż w uzasadnieniu wniosku powołano się na potrzebę wykładni przepisu art. 6 k.c. w związku z art. 52 § 2 k.p. oraz art. 8 k.p. to autor skargi nie przedstawia odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazałby, że istnieje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Swoje twierdzenia w tym zakresie ogranicza on tylko do postawienia pytań; bez powiązania sygnalizowanych kwestii z odpowiednią jurydyczną argumentacją wykazującą, że rzeczywiście występuje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie wskazuje także rozbieżności w orzecznictwie sądowym dotyczących sygnalizowanych kwestii czy to w zakresie interpretacji art. 6 k.c. w związku z art. 52 § 2 k.p. czy też rozbieżności na tle wykładni art. 8 k.p.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest

oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej autor skargi wiąże z naruszeniem przepisu prawa materialnego – wskazanym art. 52 k.p., na tle którego jednocześnie – jak to określa skarga – pojawia się istotne zagadnienie prawne oraz sugerowana potrzeba wykładni.

Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964). W postanowieniu z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506, przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną podziela przedstawione wyżej stanowisko judykatury w zakresie omawianej kwestii.

Niezależnie od powyżej stwierdzonej wadliwości uzasadnienia wniosku, stwierdzić należy, że autor rozpatrywanej skargi – w próbie wykazania oczywistej

zasadności jego skargi kasacyjnej – nie przedstawia argumentacji, którą wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku – w twierdzeniach o występowaniu podanych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania – nie uwzględnia się zasadniczych ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Z..

W sprawie ustalono, że strona pozwana – powołując się na przepis art. 52 § 1 pkt 1 k.p. – rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia, wskazując jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę w tym trybie przebywanie przez powoda w pracy w dniu 9 czerwca 2014 r. w stanie nietrzeźwości. Według Sądu drugiej instancji dowodem stwierdzającym nietrzeźwość powoda były, zarówno wyniki badania testerem trzeźwości, jak i zeznania Prezesa Zarządu W.B. i pracownika pozwanej S.M.. Sąd ten podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 22 września 2004 r., I PK 576/03, że użycie przez pracodawcę nieatestowanego urządzenia do badania zawartości alkoholu w organizmie nie wyklucza zarzucenia pracownikowi stawienia się do pracy po użyciu alkoholu, jeżeli przemawiają za tym inne okoliczności, a pracownik nie skorzystał z możliwości weryfikacji wyniku badania. Niezakwestionowanie zarzutu nietrzeźwości pozwala na przyjęcie, że pracownik zgodził się z takim zarzutem. Powód nie skorzystał z takiej możliwości – nie udał się na policję celem sprawdzenia jego stanu trzeźwości. W dniu zdarzenia powód podjął pracę, gdyż przebywał na terenie zakładu pracy już od dwóch godzin i wykonywał swoje obowiązki, co zostało potwierdzone zeznaniami mistrza zmianowego; zeznania te znajdują potwierdzenie w raporcie zmianowym dokonany przez świadka w dniu zdarzenia.

W ocenie Sądu drugiej instancji okoliczność, że powód w dniu 9 czerwca 2014 r. przebywał w pracy w stanie nietrzeźwości, stanowiła wystarczającą przyczynę do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Pracodawca doręczając powodowi oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie uchybił miesięcznemu terminowi od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę (art. 52 § 2 k.p.). Sąd ustalił dzień 8 lipca 2014 r. jako datę doręczenia powodowi pisma zawierającego

oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę. Data ta została ustalona w oparciu o pismo Samodzielnego Publicznego Wojewódzkiego Szpitala [...] w C. z dnia 22 lipca 2014 r., w którym zastępca dyrektora ds. leczenia poinformował, że przesyłka listowa do powoda została przez personel oddziału doręczona w dniu 8 lipca 2014 r.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.

as